

Dnes príde Linda, moja priateľka, a neviem sa jej dočkať. Pripravila som pre ňu darček. Kúpila som jej krásny zápisník z ručne robeného papiera. Viem, že jej spraví radosť. Môže si doň písať poznámky alebo námety na svoje literárne dielka.

Videla som, že sa teší, ale že ju aj niečo trápi. Nevyzvedala som hneď. Najprv som jej veci nahádzala do pračky, potom som ju zavolala do kuchyne, aby sa išla najesť. Bolo už skoro jedenásť večer, preto som pripravila len niečo ľahké. Urobila som listový šalát s nakladanými rajčínami, s čerstvou cibuľkou a grilovaným kuracím mäskom. Na ochutenie som pripravila medový dip, na ktorý mám tajný recept, a upiekla som domáce bagetky, ešte boli teplé. Nemôžem povedať, že by jej nechutilo, no naozaj tam sedela ako zmoknuté kura.

„Tak čo, srdiečko moje, chceš mi povedať hneď, čo ťa trápi, alebo to necháme na ráno?“

„Prečo si myslíte, že mi niečo je?“

V chladničke som mala ešte jedno prekvapenie. Bolo mi jasné, že to budeme preberať ešte večer, a tak som odtiaľ vytiahla výbornú čokoládovú penu. Robím ju z deväťdesiat-percentnej čokolády, domácich vajíčok a domácej smotany. Vždy si musím privstať a ísť na trh zavčas rána, aby sa mi ušlo. Potom všetky ingrediencie šľahám v pare. Je to trochu prácne, ale výsledkom je vynikajúca maškrtka.

„Okoštuj,“ vyzvala som ju.

Neochotne, ako vždy, keď ju niečo ťaží, zobrala do ruky pohár a len tak, akože bez záujmu, začala jesť. Ako inak, hneď po prvej lyžičke sa jej rozžiarili oči.

„Teraz mi povedz, čo také príšerné sa ti prihodilo.“

„Ako viete, že sa mi niečo prihodilo a že je to príšerné?“

„Lebo sa tváriš ako božie umučenie a ja viem, že ťa niečo ťaží.“

„Totálne som sa strápnila.“

„Kde?“

„Pred spolužiakmi. To bol taký trapas, že ani neviem, či sa tam ešte môžem vrátiť.“

„No, no, no, načo tie silné reči? Trapasy sa predsa stávajú, a hoci dnes by si sa síce možno najradšej strčila do myšacej diery, s odstupom času sa na tom budeš rehoť.“

„Na tomto nikdy!“ vyhlásila rezolútne a schuti baštila ďalej. Vedela som, že keď doje moju čokoládovú penu, dopovie mi svoj aktuálny príbeh. A to sa aj stalo.

„Boli sme s deckami vonku. Akože zoznamovacia párty. V Kežmarku veľa podnikov nie je, ale napokon sme vybrali také bistro či cukráreň. Bolo pekne, a tak sme si všetci posadali vonku na terase.“

„Na tom zatiaľ nič hrozné nevidím.“

„Veď počkajte. Boli tam plastové stoličky, a ako sme sedeli, celá trieda, stolička sa podo mnou zlomila a všetci, ozaj všetci, sa mi začali rehoť. Chápete, čo to bol za trapas? Som totálne znemožnená.“

Samozrejme, že som vedela, ako sa cíti. Ja som sa napríklad raz na stoličke milovala s istým kolegom, krásnym chlapom, urasteným černochoom, a stolička pod nami rupla práve v tom najlepšom. To by ešte nebol problém. Keď je

človek roztúžený, dotiahne veci do konca aj na zemi. No to vysvetľovanie personálu ráno! Za svet sme nevedeli vymyslieť, ako sa mohla stolička takto katastrofálne rozpadnúť.

To som však mojej priateľke Linde nemohla vyrozprávať, a tak som ju len povzbudila: „Hlavu hore. Stolička už asi bola nalomená, a keby si na ňu sadol hocikto iný, tak by sa stalo to isté.“

„Neverím. Potom som odtiaľ ušla. Budú sa mi posmievat už navždy.“

„No tak, hlavu hore. Kto sa ti bude za toto posmievat, je somár. Ostatní to budú brať s nadhľadom.“

„Lenže vy nevíete pochopiť, ako som sa pri tom cítila!“

„Čoby som nevedela. Poviem ti jednu svoju historku so stoličkou?“ Mala som v zásobe viacero podobných historiek a tá, ktorú som jej chcela rozpovedať, sa mi zdala celkom vtipná.

„Uhm,“ zamrmlala súhlasne, púšťajúc sa už do druhého pohára s čokoládovou penou.

„Bola som na rande s jedným fešákom. Pozval ma na kávu do mesta, bolo to vo Viedni. Išli sme si sadnúť do kaviarničky, ktorú vybral. Stoličky však neboli plastové, ale kovové, a mali aj operadlá. Už keď som na ne pozerala, zdali sa mi primalé na môj zadok, no verila som, že sa tam dáko vtrepem. Nechcela som ukázať, že mám obavu. Už keď som si sadla, cítila som, že moja *prdel* je naozaj podstatne širšia, ale celou váhou som zatlačila a nejako som sa do tej úzkej stoličky vtlesnala. Takto sme sedeli, debatovali, hádzala som po ňom očkom, skrátka, čarovné rande, no len do chvíle, keď sme sa rozhodli odísť. Keď som sa postavila, stolička zostala zachytená na mojom zadku a ja som ju nevedela dať dole.

Ten chlapík ju začal zo mňa ťahať a na pomoc musel prísť aj čašník.“

Linda sa tak rozosmiala, až prskala čokoládové sliny.

„Tak to je fakt príúser,“ uznala. „Väčší ako ten môj.“

„To rozhodne,“ dala som jej za pravdu.

„Čo ste potom spravili?“

„Čo? Dala som si zavolať šéfa tej kaviarne a požiadala som ho, aby sa zamysleli nad tým, ako si uctiť aj veľké osobnosti, ktoré k nim prídu na kávu. On síce nerozumel, o čom hovorím, ale som presvedčená, že ten čašník, ktorý ťahal stoličku z môjho zadku, mu to potom jasne vysvetlil.“

V dobrom rozmare sme si išli ľahnúť. Mala som ešte jeden plán, ale ten som si nechávala na ráno.

Linda ešte nevidela svojho brata a ja som ju chcela jemne pripraviť na ich spoločné stretnutie, ktoré zo zásady odmietala. Zapovedala sa totiž, že do bytu, kde žije otec so Sašou, už nikdy nevstúpi. A viete, ako to je. Mladým ľuďom, ktorí sú ešte plní ideálov, zásad a temperamentu, niektoré veci ťažko vysvetlíte.

Ráno som Linde pripravila francúzske raňajky, ako som bola na ne zvyknutá. Základom je chlieb vo vajíčku. Povieť si, klasika, ale v časoch, keď som pôsobila v Paríži, som si tento chlebík ešte natierala dijonskou horčicou, obložila plátkom šunky a syra a dala zapiecť. Tak takéto chlebíky som jej nachystala, k tomu som nakrájala výdatnú porciu zeleniny, aby to bolo aj trochu zdravé, a čakala som, kedy sa príde najesť.

„Pozri, čo som kúpila,“ a bez toho, že by som to nejako komentovala, položila som pred ňu roztomilý cumlík.

Pozrela naň bez záujmu.

„Čo by si povedala na to, keby si predsa len išla pozrieť svojho malého brata?“ pokračovala som.

„Ja tam nejdem, tú kravu nemôžem vystáť.“

„Veď by si nešla za ňou, ale za svojím bratom.“

„Lenže tam určite bude aj ona.“

„Tvoj braček je rozkošný malinký človečik. On predsa nemôže za to, akú má mamu. Ocina máte spoločného a iste uznáš, že ten stojí za to, aby si sa s ním o tú radosť, ktorú teraz prežíva, podelila.“

Ťažko mi to išlo z úst – teda to, že ocina majú spoločného, keď viem, že to tak možno nie je. Načo však detskú hlavičku zaťažovať starosťami dospelých? Nakoniec som ju presvedčila. Zobrala cumlík a vybehla o poschodie vyššie. Zdržala sa asi hodinu. Vrátila sa taká nemastná, neslaná.

„Tak čo hovoríš na brata?“ snažila som sa byť optimistická.

„Čo ja viem? Celý je nejaký pokrčený.“

„To je u bábätiek bežné. Ako bude rásť, všetko sa zmení. Prečo si sa nezdržala dlhšie?“

„Ale, zase ma chcela úkolovať,“ odvetila znechutene.

„Čo od teba chcela?“

„Vraj mám ísť kočikovať, aspoň na dve hodiny, lebo sa potrebuje vyspať.“

„A ty si nechcela?“

„Jasné, že nie. Mám predsa svoj program. Nech si ho kočikuje ona.“

Nato sa začala chystať von. Vedela som, kam ide. Mala rande so svojím chlapcom a to jej nikto nemohol zazlievať. Nevideli sa dva týždne, čo je pre zamilovanú tinedžerku dlhý čas.